

Szociális gondozó és ápolók szakmai beszámolója

A kiutazók közül hárman voltunk a szociális gondozó és ápoló szakmából. Szerencsére a német munkahelyünkre együtt osztottak be mindannyiunkat. Ez főleg az elején volt megnyugtató, mert az utazásnál és a munkában is számíthattunk egymásra. Az első napon a német kapcsolattartóval beutaztunk Lipszékbe, és ő megmutatta, hogy a Főpályaudvarnál melyik villamosra kell felszállni, és hány megállót kell majd utaznunk. A reggeli csúcsidőben közlekedtünk minden nap, sok ember volt a helyi járaton, az S-Bahnon és a villamoson is. Korán keltünk, mert a 6 óra 40-es buszt el kellett érjünk, hogy időben be tudjunk érn, az odautazás minden nap több, mint egy órát tartott. Az első napon nagyon izgultunk, hogy hogyan fogunk odatalálni, és ez okozott is egy kis kavargást.

A munkahelyünk egy Idősek Otthona volt, Lipszék egyik legszebb részén. Az épület új volt, nemrég építették, a környékén látszott, hogy a kert még nincs teljesen kialakítva. Mivel minden „új” volt, mind funkciójában, mind küllemében számunkra különleges látványt jelentett. A háromemeletes intézmény természetesen lifttel felszerelt, a belső terek világosak, tágasak.

Az intézmény sokkal felszereltebb és tisztább, mint az itthoni, ahová gyakorlatra járunk. Németországban sokkal jobban odafigyelnek a tisztaságra.

Nagyon izgultunk, hogy hogyan fogadják majd minket, milyen feladatokat fogunk majd kapni, és hogyan értjük meg magunkat, de a kezdeti nehézségek után elég jól feltaláltuk magunkat. Rögtön az első napon kaptunk munkaruhát, és az ebédünkről is végig gondoskodtak.

Minden nap foglalkozás volt az otthon lakóinak. Énekeltek, sütöttek, főztek, tornáztak, társasjátékokat játszottak, kártyáztak. Volt sokféle társasjáték, és memóriát edző-fejlesztő játékok is. Az idős emberek nagyon közvetlenek voltak, és még a játékokban is sokkal aktívabban vettek részt, mint az itthoni idősök. Ezekben a foglalkozásokon mi is részt tudtunk venni, sok napon az volt a fő feladatunk, hogy játszunk velük. Igyekeztünk kommunikálni is velük, több-kevesebb sikerrel.

A dolgozók nagyon sok energiát fektettek és fektetnek abba, hogy a bentlakók számára otthonos legyen a környezetük. Ezért a bentlakók vihetek be még saját kis kedvencet is az intézménybe, úgyhogy az otthonban lehet találkozni nyúllal, papagájjal és macskával is. A privát szobákban nagy volt a rend és a tisztaság, de mindenhol voltak emlékek, fényképek, párnák, egy-egy takaró, amik a családjukra emlékeztették a bentlakókat.

Az ápolók segítőkészek, kedvesek és megértőek voltak velünk. Akár többször is elmagyaráztak mindent, ha valamit nem értettünk. A munka precíz és nyugodt körülmények közt zajlott. Sokkal több segédeszközzel rendelkeznek, mint az itthoni otthonok és ez megkönnyíti az ápolók munkáját és az ápolottnak is kellemesebbé teszi az életét.

A munkaidőnk 8 órakor kezdődött. Eleinte csak figyeltük, hogy mit és hogyan kell csinálni, milyen szokások vannak az otthonban, de a második héttől kezdve már több dolgot is ránk bízta. Mosdattunk, ágyztunk, pelenkáltunk többek között és, ahogyan már említettük sokat játszottunk az otthon lakóival. Az inzulint és a gyógyszereket a főnővér osztotta ki. A négy hét alatt nagy hasznát vettük az otthoni tapasztalatainknak, de nagyon sok újat is láttunk és tanultunk. Irigykedve néztük és használtuk a felszereléseket.

Nagyon sok élménnyel gazdagodtunk . Munkánk során rengeteg tapasztalatot sajátítottunk el. Sok odafigyelést, megértést és segítséget kaptunk a dolgozók, de az idősek részéről is. Nagyon jól éreztük magunkat köszönjük hogy ott lehettünk.

Kálozdi Anita

Rostás Regina

Budai József

valamennyien a 11. C osztályból

